

J.D.
ROBB

TY BUDEŠ
DALŠÍ

Copyright © 2024 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PASSIONS IN DEATH
vydaného v roce 2024
nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-638-4

*Má chyba a selhání netkví v mých tužbách,
ale v tom, že je nedokážu ovládat.*

Jack Kerouac

Jazykem Přátelství nejsou slova, ale významy.

Henry David Thoreau

1. kapitola

Ten mejdan byl bomba!

Erin Albrightová se na chvíli zastavila a jen vstřebávala všeobecnou vřavu. Dusot hudby určené k rozpohybování každého pozadí způsobil, že řečená pozadí zaplnila taneční parket. Díky světlům – střídavě eroticky červeným, elektricky modrým a žhavě růžovým – působilo všechno nesku-tečně sexy!

Neškodily ani barmanovy štědré dávky hlavního drinku dnešního večera, koktejlu s názvem Dívčí síla.

Vybraly si pondělní večer v Klubu vyděděnců, protože chtěly žhavé, sexy prostředí a celý klub víceméně jen pro sebe – tím pádem měly dostatek prostoru pro desítky přátel, jež chtěly na oslavu pozvat.

Během pondělních večerů v Klubu vyděděnců hrály holo-kapely, takže si hosté mohli vyskočit na pódium a připojit se.

I to posilovalo zábavu.

Shauna se právě vyšvihla na jeviště – opět – a někdo se dopustil té chyby, že jí podal mikrofon. Shauna měla hlas jako kočka v říji a teď s ním vřeštěla text k písničce „Per to do mě“.

Bože, mohla by snad být ještě rozkošnější?

A za pět dní, pouhých pět dní, jak si Erin pomyslela, 20. srpna 2061, se stane mou ženou a já zase její.

Budeme navždy spolu.

Shauna Hunnicutová s výškou stosedmapadesáti centimetrů Erin připomínala sexy vílu s nezkrotnou hřívou červených vlasů a velkýma, krásnýma modrýma očima. A její úsměv? Další bomba.

Ty vlasy ji na první pohled zaujaly a Shauniny oči ji přímo oslnily. Ale ten úsměv? Páni, ten si ji okamžitě podmanil.

Zašla do Spokojených nohou pro boty a odešla úplně poblázněná. Ona, nezávislá pouliční výtvarnice žijící přítomným okamžikem, se zamilovala do vedoucí obchodu s obuví.

Kdo by si pomyslel, že si o patnáct měsíců, tři týdny a dva dny později navzájem slíbí, že spolu stráví zbytek života?

Nemohla se dočkat, až ten slib složí, ona Shauně a Shauna jí.

Shaunina – a teď už i Erinina – kamarádka Becca chytila Erin za ruku.

„Musíš trsat, kočko!“

A tak trsala s Beccou na tanečním parketu a stejně jako všichni ostatní se připojila k refrénu.

„Per to do mě, pořád víc. Jo! Per to do mě, pořád víc. Jo. Jo. Jo!“

„Tohle je boží!“ zavolala Becca a odhrnula si prameny plavých – teď zpocených – vlasů z pohledného obličeje. „Proč jsem tady ještě nikdy nebyla?“

„Protože je to sexklub a ty jsi bezúhonná mladá managerka v zatuchlé marketingové firmě na Madisonově avenue?“

„Junior manažerka v zatuchlé marketingové firmě na Madisonově avenue.“ Becca předvedla piruetu. „A po dnešním večeru už možná nebudu tak bezúhonná! Ty a Shauna se musíte brát častěji!“

„Mně jedna svatba stačí.“ Erin se znovu podívala na Shaunou, která se právě nadechovala k finále písně. „Bože, no není k nakousnutí? Je snad někdo rozkošnější než moje nastávající?“

„Mám ji ráda už roky – jako holka, co je na kluky. A jsem šťastná za vás obě!“ Becca – mírně opilá a k tomu zpocená – ji objala.

Zazněly nadšené výkřiky. Erin se k nim připojila a Shauna rozhodila ruce.

„Dojdu pro svou holku, než se rozhodne pro přídavek.“

Erin se prodrala mezi ostatními hosty k jevišti. „Pojď si se mnou zatancovat, krásko!“

„Kdykoliv a kdekoliv.“ Shauna se rozzářeně posadila na kraj jeviště a sklouzla z něj dolů. „Skvěle se bavím!“

Přitiskla se k Erin, v modrých minišatech a střevíčkách s podpatky vysokými snad celou míli.

„Ty máš ty nejlepší nápady.“

„Mým nejlepším nápadem bylo, že jsem se rozhodla vyzkoušet ty úžasné růžové boty, které jsem uviděla ve vaší výloze. Růžové boty mě dovedly k tobě. Miluju tě.“

„Jsem ta nejšťastnější ženská v tomhle klubu, v tomhle městě a možná na světě. Protože mám tebe.“

Políbily se, zatímco se ve vzájemném objetí kolébaly do hudby. Byl to jemný, sladký polibek, i když kolem duněl horečný rytmus.

Kdo by si to pomyslel, proběhlo Erin znovu hlavou. Kdo by si pomyslel, že najde ženu svých snů – snů, jež ji ani nenapadlo snít? Ženu, která vnese do jejího života lásku, plány, budoucnost.

Před Shaunou žila jen přítomností. Jen pro dnešek, bez úvah o zítřku.

Teď byla zamilovaná a chtěla prožít tisíce zítřků.

A tak tančily – jako pár i ve skupinách. Zaznělo další nadšené halekání, když se příští holokapela svlékla do spodního prádla. Becca vyskočila na jeviště, strhla ze sebe přiléhavé minišaty a tančila.

Další nadšení.

„Zkazily jsme ji,“ zasmála se Shauna s veselými ohníčky v očích. „Na střední byla ztělesněním slušné holky. Totální šprtka. A teď je opilá a tancuje ve spodním prádle v sexklubu.“

„Je to pěkné prádlo.“

Shauna se znovu zasmála a políbila Erin. „Kup mi drink, krasavice.“

„Máš ho mít.“

Zamířily k baru obsluhovanému majitelem. Řacha, velký, svalnatý, potetovaný černochoch, měl holý hrudník zakrytý jen koženou vestou. Široce se na ně zazubil.

„Další rundu, budoucí nevěsty?“

„Holčičí sílu!“ vykřikla Shauna a zapumpovala pěstmi ve vzduchu.

„Hned to bude.“ Velkýma rukama zkušeně namíchal drinky. „Dneska večer jste mi sem přivedly pěkný divošky.“

„A nejedna z nich by si dala říct s takovým fešákem, jako jsi ty,“ řekla mu Erin.

„Doma na mě čeká ženská, která je jedna z deseti milionů.“

„Hele, já nevěděla, že máš vážnou známost.“

„Už jsi tu dlouho nebyla, co?“

„Asi ne.“ Erin kývla hlavou s plavými vlasy doplněnými o červené proužky k Shaunině rudé kšticí. „Protože teď mám taky jednu z deseti milionů.“

„To je milé.“ Shauna ji znovu políbila. „Ale budeme se sem vracet, a to hodně často, protože to tady přímo miluju. Myslela jsem, že se všichni nastrojíme a zajdeme do nějakého nóbl baru a... Tím jsem nechtěla říct, že to tady není nóbl.“

Věnoval jí další úsměv. „Zlato, není náhoda, že se to tady jmenuje Klub vyděděnců. Jestli tady bude někdo z mejch holek a kluků obtěžovat vaši skupinu způsobem, kterej se vám nebude zamlouvat, dejte mi echo a...“

„Ty jim dáš pořádnou řachu,“ doplnila Erin. „Tak přišel ke své přezdínce.“

„Vážně?“

Řacha se zatvářil krvelačně a zařal pěsti.

„Nejsme nóbl, ale máme svoje standardy.“ Podal jim drinky. „Tady to máte. Tahle runda je na účet podniku.“

Shauna k němu pozvedla sklenici jako v přípitku a naráz do sebe obrátila třetinu jejího obsahu. „Bože, tohle je vynikající. Děsně se zkáruju. Pojď si zase zatancovat, ať to ze sebe trochu vypotím!“

Za dvacet minut se Shauna vyšvihla zpátky na jeviště, aby odvěřtěla další písničku, a tentokrát se při ní svlékla jako předtím Becca.

Erin s tím nejokouzlenějším úžasem sledovala, jak se kroutí a natrásá. Pár dalších se nechalo strhnout a přidaly se k ní.

Erin se podívala, kolik je hodin, a – potěšeně, protože odhadla, kdy bude večírek vrcholit – poslala textovku. Usmála se nad odpovědí, jež vzápětí dorazila.

A nenápadně odešla z tanečního parketu.

Naplánovala tohle velké překvapení do všech podrobností včetně správného načasování. Její komplic na ni bude čekat v hodinovém pokoji, který si pronajala.

Počínaje dneškem hodlala plnit každý sen své nevěsty.

A o čem snila láska jejího života? O Havaji.

Erin pracovala do úmoru, aby prodala dost obrazů a mohla si dovolit zaplatit takovou cestu – na kterou už začaly společně šetřit, někdy na později.

Ale teď? Zapomeňte na později. Žádná chvíle není lepší než tahle.

Uchovávala to tajemství skoro tři týdny – a nebylo to pro ni snadné. Ale nechala Shaunua, ať si myslí, že vysněné líbáčky odloží o rok, možná o dva, jak se dohodly.

Ani její spolehlivý komplic – vlastně náhradník – o tom nevěděl. Potřebovala jen někoho, kdo by jí sem propašoval kufřík s havajskou sukní, kokosovou podprsenkou, věncem a těmi bláznivými růžovými botami, jimiž všechno začalo.

A s letenkami na Maui.

Převlékne se a vyjde na pódium!

Zamířila dozadu. Hodinové pokoje nebyvaly v pondělí večer příliš žádané – jak věděla z předchozích zkušeností. Tlumenější světla a zvukotěsné dveře nabízely klidné místo pro ty, kdo měli zájem o rychlé číslo mezi drinky.

Nelitovala, že její dny takových rychlých čísel už skončily.

Elektronickou kartu, kterou se pokoj otvíral, už předem svěřila svému komplici, a tak jen stiskla zvonek, jenž uvnitř zabliká světly.

Dveře se otevřely a Erin vešla do šerého pokoje.

„Mockrát děkuju,“ řekla a otočila se, aby za sebou zavřela. Dveře se s cvaknutím zaklaply. „Nemá o tom ani ponětí! Bude mít obrovskou radost! Rozsvítím si, abych...“

Kolem krku se jí sevřelo cosi tenkého a ostrého a odřízlo jí to přístup vzduchu do plic. Po hrdle jí stekla krev, když se ta věc prořízla kůží.

Zazmítala se, pokusila se vykřiknout a uvolnit škrtící drát. Když udeřila hlavou o dveře, udělaly se jí před očima mžítka. Pak se ale drát zařízl ještě hlouběji a mžítka zmizely.

Komunikátor ji probudil z hlubokého spánku. Poručík Eva Dallasová ho proklela a zvedla se do sedu, zatímco její manžel rozsvítil hlasovým pokynem světla na deset procent.

Prohrábla si krátké hnědé vlasy a dloubla do otylého kocoura, který ležel z její druhé strany. Galahad se jen otočil na druhý bok.

„Dallasová.“

Dispečink pro poručíka Evu Dallasovou. Pravděpodobná vražda. Volající na devět set jedenáctku požádal o vás. Ohlase se na...

Jakmile Eva uslyšela adresu, překulila se přes kocoura a vstala. „Klub vyděděnců?“

Potvrzuji.

„Jméno volajícího na devět set jedenáctku?“

Wilson Buckley, identifikován jako majitel.

„Jedu tam a spojím se s detektivem Peabodyovou. Dallasová končí.“

„Pojedu s tebou,“ řekl Roarke, který už si oblékl džíny. „Jde o Řachův podnik. Pojedu s tebou.“ Vrhł pohled na její výraz, s nímž se rozběhla do šatny, a dodal: „Kdyby šlo o Rochelle, zavolal by přímo tobě.“

„Máš pravdu, nejspíš ano.“ V šatně popadla to, co jí přišlo nejdřív pod ruku. Černé kalhoty, bílé tričko, černé sako, pásek, boty.

Když se oblékla, vešel za ní Roarke, taky už plně oblečený, a podal jí pouzdro se zbraní.

„Díky.“ Připjala si ho. „Pondělní večer... je pondělí večer, ne?“

„Právě ho vystřídalo úterní ráno.“

„V Klubu vyděděnců by měli mít klidný večer. Tak jsem se s ním poznala.“ Vyběhla ze šatny a popadla odznak, video-fon a komunikátor.

„Naproti přes ulici ležela mrtvola. Nijak to s jeho klubem nesouviselo, ani s ním, ale tak jsem ho poznala. Jelikož jedeš se mnou, budeš řídit. Já se spojím s Peabodyovou, ať sebou pohne.“

Kromě sebe nedůvěřovala nikomu tolik jako jemu, že ji dopraví do centra v rekordním čase.

Zatímco klusali ze schodů, Eva se snažila nemračit nad tím, že Roarke vypadá, jako kdyby měl za sebou osm hodin klidného spánku, navíc nejspíš ještě masáž. Neskutečně modré oči byly dokonale bystré, černá hedvábná kšice dokonale upravená.

Nijak se nezamýšlel nad oblečením, které si vzal na sebe, a přesto vypadalo na jeho vysoké, štíhlé postavě naprosto bezchybně.

Člověka mohlo naštvat, když se po necelé hodině spánku probudil vedle irského boha.

Auto už přivolal dálkovým ovládáním z garáže, takže na ně čekalo před jeho hradem.

Eva se usadila na místo pro spolujezdce, zapnula si bezpečnostní pás, znovu si prohrábla vlasy a přitiskla si prsty k širokým očím odstínu whisky.

Když se prudce rozjeli k bráně, která se před nimi automaticky otevřela, Eva si musela přiznat, že stále není pořádně probraná.

To ale spraví káva.

Na palubním Autochefu naprogramovala hned dvě – silné, bez mléka i bez cukru.

Po prvním životadárném doušku se část mlhy, která jí obestírala mozek, rozptýlila a Eva si připomněla, že právě strávili dlouhý víkend na Roarkeově soukromém ostrově.

Jen oni dva a slunce, příboj, písek a sex.

Na co si mohla stěžovat?

Na to, že přítel nahlásil mrtvolu před jednou hodinou ránní? Jo, to byl důvod ke stížnosti, ale taky se jednalo o její práci.

Znovu se napila, nechala kávu působit a zavolala Peabodyové.

„Jo, Peabodyová. Co se děje?“

„Ježíši, zablokujte si video, nepotřebuju vidět vaše prsa.“

„Jsou docela hezká,“ poznamenal Roarke a vysloužil si Evin přísný pohled.

„Pardon, omlouvám se, zablokuj video. Zabrali jsme se do úklidu a balení před velkým stěhováním. Před chvílí jsme padli do postele. Kdo je mrtvý?“

„Ještě nevím kdo, ale vím kde: v Klubu vydědenců.“

Eva uslyšela, jak McNab – eso oddělení elektronické detekce a životní partner její kolegyně – zaklel.

Předpokládala, že kromě Pravidel manželství existují i Pravidla partnerství. Na místě činu nebude mít jednoho, ale hned dva detektivy.

„Je Řacha v pořádku?“

„Ten to ohlásil. Oblékněte se a přijedte tam.“

Ukončila spojení a odhadla rychlost i vzdálenost. Ačkoliv Peabodyová s McNabem bydleli v centru, Roarke je tam patrně dopraví dřív.

„Nemá tam kamery,“ vzpomněla si Eva. „Žádné kamery, uvnitř ani venku. Zatracená práce.“

„Je to sexklub, Evo. Kamerami bys přišla o podstatnou část zákazníků. A nepotřebovala jsi je, aby ses vypořádala s Castem, když tě tam napadl večer před naší svatbou.“

Ale Casto jí tehdy udělal monokl. Ještě teď ji to štvalo.

„Zajímalo by mě, jak se tomu kreténskému zkorumpovanému bývalému poldovi líbí za mřížemi.“

Roarke po ní i přes vysokou rychlost jízdy střelil pohledem a usmál se. „Tuším, že ani za mák.“

„Nezdá se mi, že se tam nešťastně zvrhla nějaká rvačka. Řacha má pověst, že s podobnými potížemi a potíživostí umí udělat krátký proces.“ Zavrtěla hlavou. „Nemá smysl uvažovat kdo a proč. Bude nejlepší, když tam dorazím s čistou hlavou a otevřenou myslí. Ale víš, co je součástí problému?“

„Znáš až moc lidí.“

Loupla po něm očima. „Přesně to jsem se chystala říct. Jak jsi to věděl?“

Tentokrát se po ní neobtěžoval podívat, ale znovu se usmál. „Znám svou policistku.“

„No, každopádně je to pravda.“ Dopila zbytek kávy. „Kdybych neznala tolik lidí, stejně bych jela jako maniak na místo činu, i když je skoro jedna hodina ráno, protože to je moje práce, ale aspoň bych neznala tolik lidí, kteří s tím nějak souvisejí.“ Opřela si hlavu o sedadlo. „Jak se to stalo?“

„Že by za to mohla tvoje neodolatelná osobnost a láska k lidem?“

„Polib si.“

„Radši bych líbal tebe, jako o něco dřív dnes večer.“

Opravdu ji líbal, jak si vzpomněla, a přesně tak, jak se jí líbilo.

„Bude to tvoje chyba. Nevím přesně jak, ale bude. A kdo tráví pondělní večer v sexklubu v centru města?“

„Milenci?“ navrhl.

„Tehle pondělní večer někdo někoho rozhodně nemiloval.“

Roarke zaparkoval a Eva uviděla policejní vůz i uniformovanou policistku, která stála u vchodu do klubu.

Přibližně v době, kdy ji Roarke večer tak pěkně líbal, se nad městem prohnala krátká letní bouřka. Ve světle pouličních lamp zářily mokré chodníky a kaluže vody. Eva vystoupila do srpnového horka a vlhka.

„Strážnice.“

„Poručíku, madam. Můj kolega je uvnitř u mrtvol. Pokyn z dispečinku jsme obdrželi v nula hodin šestnáct minut a na místo jsme dorazili přibližně o tři minuty později. Obětí je žena, kterou objevil jeden ze zaměstnanců v hodinovém pokoji. Vypadá to na uškrcení. V klubu je zhruba osmdesát lidí včetně zaměstnanců. Přibližně dvacet z nich patří ke stejné skupině jako oběť. Ostatní ji identifikovali jako Erin Albrightovou.“

Strážnice se odmlčela a rukávem si otřela kapku potu ze spánku.

„Dívčí rozlučka se svobodou, madam. Albrightová byla jedna z nastávajících nevěst. Řacha... pan Buckley...“

„Já Řachu znám,“ přerušila ji Eva.

„Pak víte, že rychle dostal věci pod kontrolu. Uzavřel ten pokoj i východy, ještě než jsme dorazili my. Druhá nevěsta, Shauna Hunnicutová, a dvě její kamarádky jsou u něj v kanceláři. Je rozrušená, madam – mírně řečeno.“

„Rozumím. Moje kolegyně... Zapomeňte na to, támhle jde.“

Peabodyová k nim spěchala po chodníku v růžových sportovních botách, khaki kalhotách a s černými vlasy ozdobenými červenými proužky staženými do krátkého ohonu. Vedle ní se klátil McNab v obvyklých červeno-bíle pruhovaných pytlovitých kalhotách, červených botách se vzduchovou podrážkou a modrém tričku, na němž se přímo uprostřed jeho kostnaté hrudi lesklo velké rudé srdce.

V jednom uchu mu zářil les barevných kroužků a na zádech se mu houpal dlouhý plavý ohon, momentálně taky s červenými proužky.

„Hlídejte vchod zevnitř, strážnice.“

Strážnice ulehčeně vydechla. „Díky, poručíku.“

Eva se otočila k Peabodyové. „Obětí je žena, nalezená v jednom z hodinových pokojů. Uvnitř klubu je přibližně osmdesát lidí, značná část z nich se účastnila té rozlučky se svobodou. Dívčí rozlučky.“

„Páni, tady jste ji měla i vy.“

„Pod nátlakem. Obětí je jedna z nastávajících nevěst.“

„To je drsný,“ poznamenal McNab.

„Jo, to je. Řacha odvedl druhou nevěstu se dvěma kamarádkami k sobě do kanceláře. Necháme je, ať se trochu zklidní. McNabe, jelikož jste tady, můžete začít s výslechy svědků. Zapište si jejich kontaktní údaje a postupně je propouštějte. Začněte s těmi, kdo měli nějakou souvislost s tou rozlučkou. Peabodyová, vy se pusťte do ostatních hostů a já si vezmu na starost tělo.“

„A co Řacha?“ zeptala se Peabodyová.

„Promluvíme si s ním. Tělo objevil jeden z jeho lidí, takže musíme vyslechnout i jeho. Potom půjdeme za tou druhou

nevěstou. Vy a McNab to tu začněte vyklízet. Roarke mi může pomoci s tělem. Není tady žádná elektronika s výjimkou dveří do hodinového pokoje a na tu se podívá on. Žádné kamery,“ zahučela.

Vzhlédla k zářícímu neonovému nápisu KLUB VYDĚDĚNCŮ.

Tohle nejspíš nebude pěkná práce.

Uvnitř bylo nejmíň o pět stupňů chladněji a Eva neměla žádný problém s odlišením účastnic dívčí rozlučky od těch, co přišli na drinky a vnady.

Předpokládala, že účastnice rozlučky – mnoho z nich uplakaných nebo s očima skelnýma šokem – oddělil od obyčejných hostů, u kterých viděla podráždění, fascinovaný zájem i nudu, Řacha.

Ten taky právě rázoval přes místnost přímo k Evě. Nevypadal šokovaně, znuděně, ani uplakaně. Tvářil se rozzuřeně.

„Někdo tu holku zabil v mym klubu. Musíte najít toho, kdo ji zamordoval. Znal jsem ji.“

„Rozumím. Odvedeme svoji práci a začneme s tím hned teď. Za chvíli si promluvíme i s tebou a potřebujeme vyslechnout osobu, která ji našla.“

„Mám ho tady. Hodně to s nim zamávalo. Namíchal jsem jí a Shauně drinky. Namíchal jsem Erin zkurvenej drink, ještě to nejsou ani dvě hodiny. A někdo tu holku zabil v mym klubu.“

„Řacho, potřebuju se o ni jít postarat.“

Přikývl a přejel si dlaněmi přes obličej. „Požádal jsem o tebe, protože jsem věděl, že se o ni postaráš. Věděl jsem, že vy všichni se o ni postaráte. Ukážu ti, kde je.“

„Začnete,“ řekla ještě Eva Peabodyové a McNabovi a vykročila za Řachou.

Vybavila si, jak klub vypadal, když v něm duněla hudba a blikala světla. Peabodyová, která tehdy ještě nosila uniformu, byla skvostně opilá, Nadine Furstová, tenkrát ještě před výhrou Oscara a sepsáním bestselleru, předváděla na jevišti striptýz. Vzpomněla si na svůj šok, když viděla, jak

elegantní doktorka Mirová natřásá pozadím na tanečním parketu.

Dneska večer to tu určitě vypadalo podobně, pomyslela si. Hluk, opilí hosté, šťastné ženy, natřásající se zadky, tanec.

Proč šla jedna z nevěst do hodinového pokoje? Že by ji tam vylákali, jako tam i ji samotnou tenkrát vylákal člověk, jehož pokládala... ne za přítele, ale za kolegu?

„Kdo si ten pokoj pronajal?“

„Ona. Když si zamlouvala prostory na mejdan, jsou to tak dva, tři tejdny. Něco mezi,“ usoudil nakonec. „Nevím proč, ale říkala, že připravuje pro Shaunu nějaký překvapení, a abych nikomu neprozradil, že si zabukovala i ten pokoj. Nechal jsem jí ho na celý večer. V pondělí tu nebejvá zase tolik lidí.“

Jak jinak, pomyslela si, když zatočili do chodby k hodinovým pokojům. Byl to ten samý jako tehdy.

Řacha jí podal elektronický klíč. „To je muj univerzál. Její karta leží uvnitř na podlaze.“

„Běž se postarat o svoje lidi. My se postaráme o ni.“

„Budu tady, až mě budete potřebovat.“

Počkala, dokud Řacha neodešel, potom zapnula záznamník a odemkla si dveře.

Oběť ležela na boku. Hnědé oči civěly do stropu, krev ze zranění na krku jí stekla po hrdle a vsákla se do lemu lesklých zelených minišatů. Jeden střevíček se jí svezl z nohy a jednu ruku měla nataženou od těla. Elektronický klíč plaval v kaluži krve těsně u jejích prstů.

U druhého boku jí ležela jedna z těch miniaturních, nepoužitelných kabelek. Otevřená.

„Zaizoluj se,“ pokynula Roarkeovi.

Ten už otevřel její terénní soupravu a podal jí nádobu s hermetikem. „Ty první.“

„Žádné šperky,“ všimla si Eva, zatímco si nanášela izolační hmotu na ruce a boty. „Někdo chtěl, abychom to označili za loupežnou vraždu. Někdo si myslí, že jsme pitomci.“

Vrátila mu hermetik, vzala si terénní soupravu a překročila krev, aby se dostala k tělu.

„Má čerstvou ránu na čele a na vnitřní straně dveří je krev – ta bude z čela. Takže vrah na ni čekal tady v pokoji. Připravený zabít.“

„Protože?“

„To ještě nevím, ale rána na krku je tenká a hluboká. Možná od klavírní struny. Něco na způsob garoty. Takovou věc nemáš jen tak po ruce, když chceš někoho oloupit. K tomu použiješ kudlu, omračovač, možná obušek. Má čerstvou manikúru,“ dodala, když se sklonila k mrtvole. „Ale dva nehty jsou zlomené a na krku vidím škrábance od toho, jak se pokoušela ten drát uvolnit.“

Eva zvedla jednu ruku oběti. „Pod nehty vidím kůži a krev. Ta bude její. Zaútočil na ni zezadu, tak se to dělá. Přehodíš jí drát přes hlavu, stáhneš jí ho kolem krku a ještě jí udeříš hlavou o dveře, abys ji napůl omráčil. Kromě toho během večera určitě pila. Mejdan, oslava. Takže měla pomalejší reflexy než za střízliva.“

Vzhledla k Roarkeovi. „Já jsem neměla vypito nic, když mě tady napadl Casto, protože jsem se další den vdávala. To byla jeho chyba.“

„V tomhle pokoji?“

„Jo. Vsadím deset babek, že ho Peabodyová bude chtít vykouřit bílou šalvějí.“

Odebrala vzorky tkání zpod Erininých nehtů, zapečetila je a označila. Pak jí přitiskla prst k identifikátoru.

„Obětí je Erin Albrightová, dvacet sedm let, míšenka, bydlela na Dvanácté ulici – jen pár bloků odtud – s oficiální spolumydlící Shaunou Hunnicutovou.“

Prohlédla oběti obě ruce. „Možná škrábla i jeho. Pochybuju o tom, ale vyloučit se to nedá.“

Ještě než sáhla do terénní soupravy pro mikrobrýle, Roarke jí je podal.

Eva si je nasadila a sklonila se těsně k ráně na krku. „Jo, nějaký drát. Struna z klavíru, z elektrické kytary, nebo jak se mu... vázací drát. Vrah ji uškrtl, a to velkou silou.“

Vytáhla měřicí přístroje. „Natolik velkou, že se garota v nejhlubším místě zařizla do hloubky půl centimetru. Rána na čele je čerstvá, vznikla úderem o vnitřní stranu dveří, opět značně silným, ale nebyla smrtelná.“

Vyměnila měřicí přístroj za jiný a oskenovala jím tělo. „Oběť měří sto šedesát dva centimetrů. Podle úhlu rány byl vrah vyšší – táhl drát dozadu a nahoru. Zjištění ještě potvrdí soudní patolog. Čas smrti: dvacet tři čtyřicet šest.“ Posadila se na paty. „Řacha ohlásil nález mrtvoly šestnáct minut po půlnoci. Odečti pár minut, než ten, kdo ji našel, spustil poplach – a než sem zašel Řacha, aby se přesvědčil. Takže ji nikdo nepostrádal dobrých dvacet minut nebo ještě víc. Tím získal vrah trochu prostoru. Podívej se, co má v kabelce, ano?“

Roarke obešel tělo a sklonil se. „Rtěnka, mátové bonbony na osvěžení dechu, průkaz totožnosti a... tři elektronické klíče v pouzdře.“

„Žádný videofon, hotovost ani kreditky.“ Eva přikývla. „Chtěl to nainscenovat jako loupež.“

Zvedla se a došla otevřít černý kufrík na posteli. „Hm, tohle je divné. To je havajská sukně?“

Roarke se narovnal a otočil se k ní.

„Rozhodně to tak vypadá.“

„A je tady jedna z těch podprsenek z půlek kokosů a květinový věnec – dva věnce. Růžové střevíčky, třpytivé a s motýlky na řemínkách. Moment, ještě něco. Elektronická karta.“

Eva ji vytáhla z obálky. „Podle skenu na ní jsou dvě letenky na Maui. Na neděli. A stojí tu: *Celý život ti chci plnit sny. Tohle je jenom začátek. Miluju tě, Erin.*“

Vrátila kartu do obálky.

„Chtěla hodinový pokoj, aby se převlékla do kostýmu. Ty boty něco znamenají – zjistím co –, ale zbytek je docela jasný.“

Zamračila se na černý kufrík.

„Proč ho vrah neodnesl? Dokonce ho ani neotevřel, aby se podíval, co v něm je? Protože už to věděl. Buď mu na tom nezáleželo, nebo po vraždě zpanikařil a zapomněl.“

Začala přecházet kolem těla a krve. „Jak se dostal dovnitř? Pustila ho ona? Proč by to dělala? Kamarád, kolega. *Paráda, můžeš mi pomoci s převlékáním na velké překvapení.* Ale to si nemyslím. Podle mě ne. Podívej se na pozici těla, na krev na dveřích. Už tu byl, čekal tady na ni. Jak se sem dostal?“

„Zatímco ses věnovala oběti, podíval jsem se na zámek. Nevidím žádné známky, že by ho někdo překonával.“

„Jestli se pletu, mohl ji sledovat a vejít až za ní. Ale nevětrel se sem silou. Pustila by ho dál – nebo ji. Takže mu důvěřovala. Ale všechno nasvědčuje tomu, že vrah už byl v pokoji.“

„Někdo sem musel přinést ten kufřík.“

„Jo, a jestli ho nepřinesla ona sama, udělal to vrah. Další věc, kterou musíme zjistit.“

Vylovila videofon. „Zavolám sem lidi z márnice a techniky. A pak začneme s tím zjišťováním.“

2. kapitola

Když se vrátila do hlavního sálu klubu, viděla, že McNab už propustil většinu hostů.

„Pár štamgastů z pondělního večera,“ řekl jí. „Choděj sem, když tady není nával, na nahotinky a pitivo, možná aby se pokusili zaskórovat. Řacha to potvrdil. U jednoho stolu seděli turisté z Topeky, který obřázej newyorský kluby. Přišli sem kvůli tomu jménu. Byli dost sjetý a jejich výpověď sedí. Prokousávám se posledními zbytkama, narazil jsem na pár tvrdších oříšků, ale nikdo mi nepřipadal podezřelej.“

„Dobře. Dokončete to.“

Kývla na Peabodyovou.

Zatímco se k ní Peabodyová blížila, soucit v jejím obličejí vystřídal poldovsky neutrální výraz. „Hrozně je to vzalo, Dallasová. Všechny jsou kamarádky jedné nebo druhé

nevěsty, většinou obou. Zatím žádná z nich nevěděla o tom hodinovém pokoji a žádná si nevšimla, že oběť někam odešla. Některé, včetně druhé nevěsty, byly na pódiu s holokapelou. Hodně z nich se svléklo do spodního prádla – nebo ještě víc. Podle výpovědí zabraly taneční parket. Připojilo se k nim i pár jiných lidí, ale nikdo nedělal žádné problémy. Jeden chlápek jim dokonce koupil rundu drinků, ale pak odešel.“

„Kdy?“

„Nakolik se mi to podařilo určit, někdy kolem půlnoci, možná o chvíli dřív. Pár z nich mu dalo číslo na videofony. Wade – bez příjmení. Vysoký blondák, opálený, vypracovaná postava.“

„Oběť zemřela ve dvacet tři čtyřicet šest, takže by to bylo těsné. Ale chci vědět, jestli se některé z nich ozve. Zeptám se Řachy, jestli ho zná. Vůz z márnice a technici jsou na cestě. Proč žádná z nich neodchází?“

„Ze solidarity. Zůstávají, dokud nebudou moct odejít všechny. A čekají na Shaunu. Je to milá, soudržná skupina, Dallasová.“

„I milí lidi zabíjejí.“

Přešla k baru, kde stál Řacha.

Pořád v něm kypěl vztek. „Rozdávám vystřízlovače, vodu, kafe.“

„Propustíme je, jakmile to půjde.“

„Sakra, o to nejde, hubená bílá holko. Občas se tady něco semele. Někdy musím někomu jednu ubalit, nakopat pár zadků. Lidi tu zvracej, čas od času se někdo zpije do bezvědomí.“ Pokrčil rameny. „Minulej měsíc jsme tady měli chlápka, muselo mu bejt aspoň devadesát, kterej křepčil na tanečním parketu jako zamlada, dokud se neskácel se ztraceným infarktem. Zavolali jsme zdravotníky, ale Siri – ta tady pracuje při škole, studuje medicínu – ho oživila, než dorazili.“

Ještě nikdo mi tady nenatáhnul bačkory. Nikoho tady nezamordovali. Dávám pozor na to, co se tu děje, snažím se dávat dobrej pozor, ale neviděl jsem ji odcházet. Nevšim jsem si,

jak dlouho byla pryč. V pondělí tady nebejvá nával a většinou zavíráme před jednou. Sakra, v pondělí tady většinou ani nebejvám, ale Erin jsem znal a chtěl jsem tu být, abych dohlídnul na to, že jí všechno klapne. Podle toho, jak to ty holky rozjížděly, jsem si říkal, že je tu necháme tak do dvou, a napsal jsem Ro, aby věděla, že dorazím domu pozdějš než normálně. Myslel jsem, že už bude spát, ale byla vzhůru. Takže jsem si zrovna psal se svou holkou a nedával jsem pozor.“

„Něco ti povím a ty mi zatím připravíš tu šlichtu, které tady říkáte kafe.“

„Tyhle splašky nepij, holka. Mám pepsi.“

„Ta bude lepší. Řeknu ti, že ať to udělal kdokoliv, nevypadal by výhrůžně a nebezpečně. Ani kdybys dával ten nejlepší pozor, nevšiml by sis ho. Můj první dojem je takový, že ho Erin znala. Nebo ji.“

Řacha přejel očima po účastnících oslavy. „Přece to nebyla jedna z těch holek. Nemohla být, sakra.“

„Ta možnost je tady vždycky, ale zatím nevím. Kdo další věděl o tom hodinovém pokoji?“

„Pokud vim, jenom já.“ Postavil na barový pult plechovku pepsi. „Trvala na tom.“

„Dal jsi jí elektronický klíč.“

„Jo, stavila se tady kolem poledne a vyzvedla si ho. Prej to je opravdická tajná operace. Byla tak šťastná, do hajzlu. Přímo to z ní sálalo.“

„Přišla sama?“

„Jo, jenom Erin. Nezdržela se tady, jako by měla nějakou další schůzku.“

„A večer? Přišla sama?“

„Ne, přišly se Shaunou spolu a hned za nima dvě další holky.“

„Nechala tady kufřík?“ Eva naznačila rukama rozměry. „Černý kufřík?“

„Ten jsem viděl, na posteli v tom pokoji. Ne. Nenesla nic jinýho než tu prtávou kabelku.“